

Extrait du CGTCatalunya.cat

<http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article12648>

Esperant el Big Bang

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : diumenge 22 d'octubre de 2017

CGTCatalunya.cat

Poc a poc, i sobretot a partir del 20 de setembre, quan es va creuar la línia de no retorn de l'actual moviment independentista republicà català, les individualitats i organitzacions llibertàries han anat posicionant-se sobre aquest tema. Sí, sóc conscient que algunes ja ho havien fet anteriorment i no pretenc tergiversar la realitat, l'objectiu d'aquest "poc a poc i sobretot a partir del" és exclusivament donar a entendre que aquest és un conflicte tan delicat per als "integrants" del moviment llibertari que el posicionament està resultant complicat.

He seguit alguns d'aquests posicionaments, encara que llegint-los de manera vertical, sense prestar excessiva atenció (no per falta de ganes si no per falta de temps) a excepció dels textos signats per Tomás Ibáñez, company dels textos del qual m'agrada llegir.

Del seu text datat el 3 d'octubre, que no valoraré aquí, m'agradaria opinar sobre un concepte que em va cridar l'atenció: "els arguments anarquistes", el fet que li costi "entendre (...) que es justifiqui la participació en aquesta lluita mitjançant arguments anarquistes". Existeixen aquests arguments anarquistes? Es poden utilitzar com a columna vertebral del moviment?

L'anarquisme és un moviment, com el propi Tomás ens ha explicat, canviant. Un moviment que es mou constantment. I a l'Estat espanyol, està conformat per dotzenes d'organitzacions i milers d'individualitats que des de fa anys no ens posem d'acord a l'hora de traçar unes línies col·lectives d'acció. Quins haurien de ser llavors els arguments anarquistes mitjançant els quals analitzar la situació actual del conflicte català? Em temo que aquests arguments són tan heterogenis i heterodoxos com el propi moviment llibertari i, per tant, pretendre unificar-los és impossible i, de fer-ho, portarien a una nova caça de bruixes a les quals tant ens hem acostumat des de 1978 (casualment la data ens uneix a la Santa Constitució!).

Fa molts mesos em vaig posicionar públicament a favor de la república (això no és cert, però el meu caràcter provocador em pot, com Tomás ha explicat perfectament, molts ens posicionem contra la monarquia, fet que en aquest context implica estar per la república, única sortida realista i tangible) i de l'opció de dinamitar l'Estat espanyol. Vaig arribar a la conclusió que podia fer públic el meu posicionament, o millor dit, vaig arribar a aquest posicionament, després de realitzar-me dues preguntes. (En realitat van ser més, moltes més, però que es poden condensar en dues preguntes obertes i en les ganes de respondre-les sense embuts i sense pors).

Una, la primera, era una pregunta d'índole col·lectiva, i la segona (que havia de servir per confirmar definitivament, o no, la resposta a l'anterior) de caràcter exclusivament personal. I ambdues preguntes me les vaig formular en clau de considerar-me part d'alguna cosa col·lectiva com és el moviment llibertari. Podrien ser, llavors, aquests els arguments dels quals parlava Tomás? Ho dubto, però en canvi tinc claríssim que aquests sí que són uns dels molts arguments "anarquistes", o millor dit, arguments del moviment llibertari. I potser aquí està la diferència...

La primera pregunta, la col·lectiva, era si el moviment llibertari, com a col·lectiu i per extensió la major part dels seus membres (em costa referir-me a la totalitat quan parlem d'un moviment tan diferent, amb tants matisos), tenia alguna cosa que perdre. Era una pregunta oberta que tancava en el seu interior, també, la pregunta contrària: Pot sortir reforçat el moviment llibertari o té alguna cosa que guanyar?

Haig de reconèixer que de la doble formulació, la negativa i la positiva, per la meua pesava molt més la primera, el fet de no tenir res a perdre, perquè després de tants anys d'allunyament de la massa social, de la gent, de poca incidència real en la societat, estic disposat a acceptar qualsevol possibilitat de canvi només perquè l'anarquisme pugui seguir en moviment i sortir del gueto.

La pregunta individual era, òbviament, la mateixa: Què haig de perdre com a anarquista?

Totes les respostes em van portar al mateix destí. Com sempre amb moltes contradiccions (perquè com a llibertaris, en aquest món capitalista i compartimentat territorialment, és impossible aconseguir la puresa) però sense fissures.

En el col·lectiu: El moviment llibertari català (si és que es pot adjectivar així sense deslligar les ires de santa acràcia) no té res a perdre. No estarà pitjor si es declara la República Catalana. És una realitat que on té major pes de l'Estat espanyol és aquí, i per tant, on té major capacitat de realitzar certes alternatives és també aquí. Hem de seguir esperant a que la revolució sigui possible globalment, en tot el planeta en el mateix instant, per seguir mantenint la puresa anarquista antinacionalista? O és que el problema és que només tenim dret a la revolució ibèrica perquè així ho van decidir els nostres avantpassats fa cent anys?

Permeteu-me dir-ho (i crucifiqueu-me per això, si així ho creieu oportú -o dieu-me supremacista català, com ja han fet alguns), però el poble català ha demostrat al llarg dels últims anys estar capacitat per forçar als seus polítics a acceptar lleis de progrés social que es compten entre les més avançades d'Europa, i, per desgràcia, els polítics espanyols no estan disposats a concedir cap tipus d'avanç en aquesta direcció. No, no seré jo qui decideixi si el poble espanyol està capacitat per forçar als seus polítics a acceptar les seves voluntats, però en canvi sí que m'atreveixo a aventurar que és la democràcia espanyola la que no està capacitada per a aquests avanços.

Això és només un petit extracte de les moltes qüestions que van voltar pel meu cap per, en definitiva, arribar a la conclusió que el moviment llibertari no té res a perdre si finalment es produeix el canvi i deixem de viure a l'Estat espanyol per passar a viure en un Estat català.

I en l'àmbit personal, els que em coneixen ja saben que l'esperança em pot...

1- Acabar amb la monarquia (o sigui deixar de ser vassall d'un tipus a qui li dec homenatge pels seus avantpassats).

2- Acabar amb la nostra esquizofrènia catalana (mai vam ser nacionalistes i no ens va importar tenir dubtes, "D'on ets?", "De Barcelona", "Ah, espanyol", "Sí, bé, no...", i permetre al mateix temps que els membres del moviment independentista deixin de ser "indepes" per passar a integrar les files del moviment que més els vingui de gust -anarcos, comunistes, social demòcrates... El que sigui però ja no "indepes" com a definició "política").

3- I, per descomptat, la més important de totes, la mare de totes les raons, el Big Bang, l'explosió en trossos del melic del món, del motiu pel qual l'Univers gira, l'Imperi d'Espanya...

En fi, no sé si tot això són arguments anarquistes, tampoc m'atreviria a confirmar que són arguments d'un anarquista (doncs com diuen alguns, encara no tenim carnets), però mentre el moviment llibertari argumenta i es posiciona, mentre uns s'ho miren des de la distància i uns altres participen, el que sí que puc assegurar és que molts, aquí i allà, no deixem de mirar el carrer... Esperant el Big Bang.

* Article de l'activista llibertari Joni D publicat al web de la Soli
<http://lasoli.cnt.cat/22/10/2017/opinio-esperant-big-bang/>